

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

C. F. Johanson. Upsala, 18 7/11 88
(B.) L. H. S.

TVENNE JULÄFTNAR

BERÄTTELSE

AF

C. A. NYHOLM,

FÖRF. TILL »BUÖLLOPSRESAND», »FÖRLORAD OCH ÅTERFÜNNE», DEN TJENST-
FLICKAS ÖFEND, »JULGRANEN», »HALMFLÄTNING».

STOCKHOLM.

NYA TRYCKERI-AKTIEBOLAGET 1885.

Pris: 50 öre.

10. 44
856

TVENNE JULÅFTNAR

BERÄTTELSE

AF

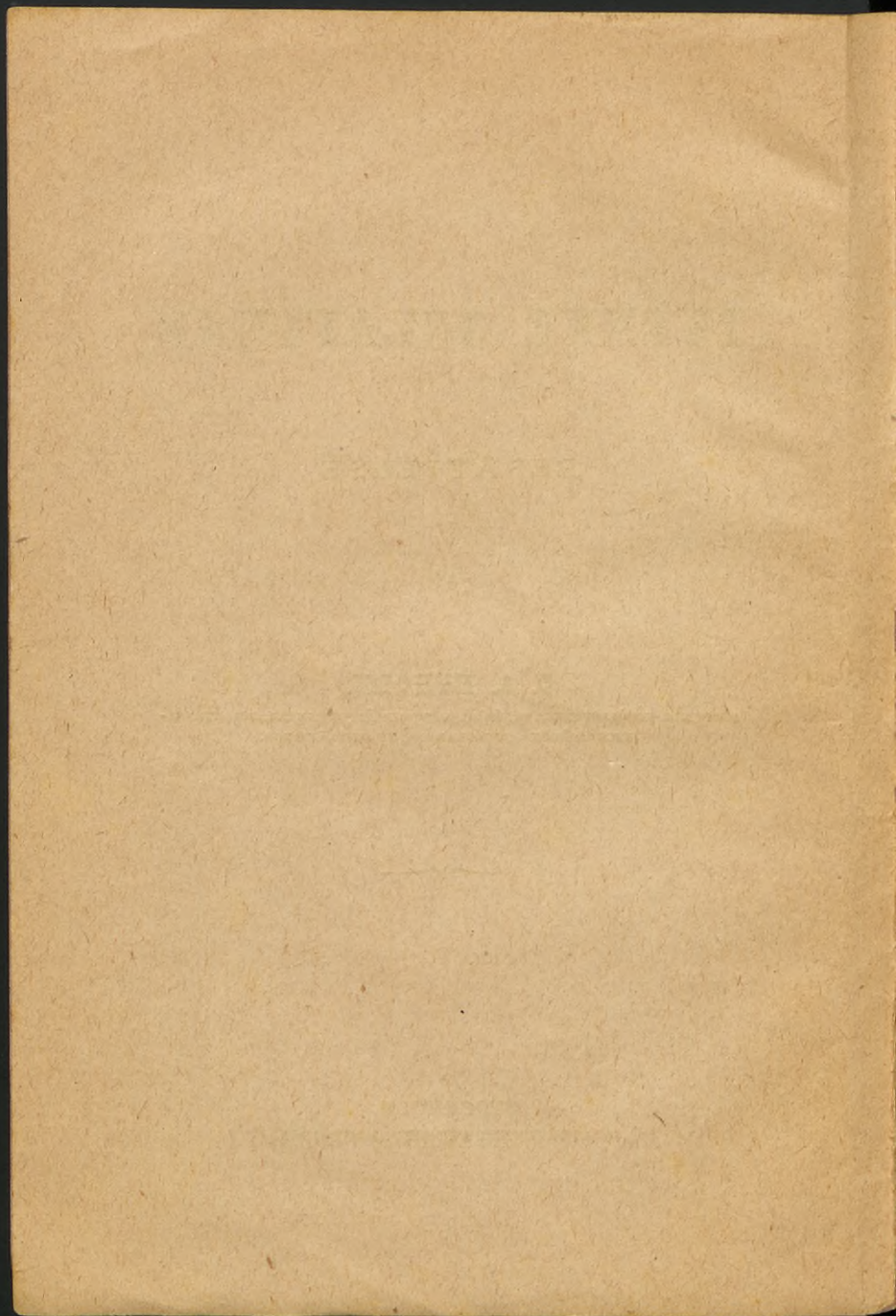
C. A. NYHOLM,

FÖRF TILL »BRÖLLOPSRESAN», »FÖRLORAD OCH ÅTERFUNNEN», »DEN TJENST-
FLICKAS ÖDEN», »JULGRANEN», »HALMFÄLTNING».

STOCKHOLM.

NYA TRYCKERI-AKTIEBOLAGET 1885.

Tvenne Julaftnar.

För omkring fem år tillbaka blefvo dygdädla jungfru Anna Dennis och bruksförvaltaren Fritz Hüloff förenade till ett äkta par, och lyckligare brudfolk kunde ej låta tänka sig.

Betraktade man den ekonomiska sidan, syntes äfven den vara tryggad. Herr Hüloff egde, förutom en fast lön af 4,000 kr., äfven ett vackert och välförsedt bo samt dertill sin Anna, som förutom sin ungdom och skönhet äfven medförde i boet det arf hon genom föräldrarnes frånfälle blifvit egarinna utaf och utgörande 8,000 kronor.

Allt lofvade sålunda att blifva godt och vid den skål för brudfolket som af en vän föreslogs, hvori alla på det hjertligaste instämde, fanns väl ingen som anade att detta nu så lyckliga brudpar inom knappt ett år skulle skåda sin fullständiga ruin, och detta blott för deras goda hjerta, som vi skola finna af följande.

Bland umgängesvännerna till de nygifva var äfven en handlande Adolf Zech, äfven han nygift. De båda nygifva familjerna kommo snart på förtrolig fot med hvarandra, den ena kunde ej företaga något utan att rådfråga den andra, och på detta sätt fortlefde de lyckliga några månader.

En eftermiddag, då Adolf Zech som vanligt kommit

på besök till vännen, visade han sig med ett så ovanligt gladt ansigte att vännen Hüloff helt förvånad utbrast: "Kors! hvad du ser glad ut, du är tvungen att berätta mig orsaken."

Zech svarade, under det han räckte vännen ett bref med svart lack: "Se här! läs sjelf!"

"Jag gratulerar dig, kära bror! det var minsann ej litet att få ärfva 40,000 kronor", yttrade Hüloff efter slutad läsning.

"Om jag endast hade dem nu", sade Zech. "Du skall veta att jag i nästa vecka har en utbetalning på 15,000 kr., som jag ovilkorligen måste ut med, och som du af brefvet finner, får jag först om trenne månader lyfta dessa 40,000. Ehuru obeskrifligt lycklig att hafva i en hast och helt oförmodadt blifvit en rik karl, är jag likväl för närvarande i stora bekymmer. Skulle icke du, min broder, vilja göra mig den hederstjensten och låna mig ditt namn? Som du ser har du intet att riskera, men väl blifver jag lättad från en stor börda."

Hüloff, hvilken på det hjertligaste deltog i vännens både så oförmodade lycka som ock den sorg, hvilken för det närvarande tyngde honom, gick utan några betänkligheter in på hans begäran.

Zech blef naturligtvis rörd af vännen Hüloffs ömma deltagande och talade länge om det fasta vänskapsband, som förenade dem, tills slutligen hans blick föll på salsuret, då han tvärt afbröt samtalet, och ursäktande sig med att han i och för en angelägen affär genast måste aflägsna sig, framtog han ett papper, på hvilket Hüloff, utan att ögna igenom detsamma, skref sitt namn.

Detta kunde med skäl kallas oförsigtigt handladt af Hüloff, men då man tager i betraktande deras ömse-

sidiga vänskap till hvarandra, dertill brefvet, som tydligt utvisade, att Zech var i besittning af ofvannämnda arf, så kunde Hülloff ej gerna misstänka något bedrägeri. Och då nu Zech, föregifvande en angelägen affär, måste skynda sig, ville Hülloff ej hindra utan skref sålunda sitt namn på papperet, hvarefter Zech genast aflägsnade sig.

I ett bref som Hülloff ett par dagar efter denna händelse bekom, underrättades han, att vännen varit nödsakad att resa så hastigt att han ej hade tid att personligen framföra sitt afsked.

Sålunda glömdes snart hela saken. Väl undrade Hülloff ibland öfver sin väns tystnad; men troende att den hastiga afresan gälde arvet, fäste han ringa afseende dervid.

Elfva månader hade förflutit sedan Hülloffs bröllopsdag. Det var julafton, den första de såsom makar skulle tillbringa.

Huru obeskrifligt glädjefullt hade ej dessa månader förgått, en glädje som ytterligare stegrades genom en dotters födelse.

Det var onekligen en njutning, att blott betrakta denna familjs fridfulla sammanlefnad. I dag var det första gången den lyckliga modern, sedan sin dotters födelse, lemnat sängen. Der sutto de nu, man och hustru, vid hvarandras sida, språkande om den sällhet de genom sin dotters födelse kommit i åtnjutande utaf.

Efter middagens slut gick Hülloff att taga sig en liten hvila; knappt var likväl en qvart förliden, förr än tvenne herrar önskade att få tala vid honom.

Glad och vänlig som vanligt gick han att höra deras ärende; huru förvånad blef han ej, då en revers

på 15,000 kronor, af honom accepterad till betalning, presenterades honom. Genast fattades han af en förr aldrig anad tanke, den nämligen, att bedrägeri var å färde.

Reversen var just det papper Zech hade framlagt till påtecknande och dervid så svekfullt tillvägagått.

Öppet förklarade Hülloff hela förloppet, icke för- glömmande brefvet, som utvisade att Zech var genom ett arf tillförsäkrad en summa af 40,000 kronor.

Det upplystes nu, att handlanden Zech var en be- dragare. Hvad brefvet angående ett större arf vidkom, hade Zech från en sin kusin med samma namn stulit detsamma. Han var nu upptäckt och i fångsligt förvar. Hvad nu åter beträffar den olyckliga reversen, fanns blott en räddning från skandal — den att betala.

Hülloff sade sig ej äga så mycket penningar för närvarande att kunna betala en så stor summa. Men ingen pardon gafs. Pengar eller utmätning, så lydde svaret på Hülloffs fråga om anstånd.

De båda herrarne aflägsnade sig. Men redan en timme derefter kommo tvenne andra, och tillkännagåfvo sitt ärende — den oundvikliga utmätningen.

Hülloff, som fattades af den mest gränslösa för- tviflan, ilade in till sin öfvergifna maka, kysste henne och barnet, sägande: "Adjö! jag kommer åter," hvar- efter han rusade på dörren.

Detta allt gick så hastigt att den stackars Anna ej hade tid att tänka öfver hans yttrande, förrän han var försvunnen. Hon föll med detsamma afdånad till golfvet.

Då hon åter kom till sans, befann hon sig uti ett främmande hus, bredvid henne stod en gammal syster

till hennes afidna moder. Hennes första utrop var: "Hvar är Fritz? Hvar är vårt barn?"

Mostern, som var de ungas vän, svarade: "Ditt barn, Anna, är här hos dig. Men nu skall du vara lugn och hämta litet krafter så få vi sedan språkas vid. Kom ihog att du ej får grubbla, din helsa lider deraf, och du får icke glömma att din lilla flicka behöfver dina moderliga omsorger."

När Anna Hüloff blef så återställd, att hon utan fara kunde åhöra den sorgliga händelse, som gått öfver deras så lyckliga hem, räknad från den stunden, då hon afsvimrad bars bort, berättade hennes moster följande:

"Ofvannämnde olyckliga dag var jag, om du minnes, bjuden till eder, för att i edert hem fira julafton, men ville vänta med att gå till dess jag tagit min lilla middagslur, som jag vanligen brukar göra, hvilket var en orsak till att jag kom sednare än ämnadt var. Anländ till husporten, fann jag den till min förvåning öppen och, vid det jag kastade mina blickar omkring på gården, fick jag se flera af edra husgerådssaker uppställda vid ena sidan. Undrande hvarför ni stälde till flyttning på sjelfva julaftonen, ämnade jag mig just upp i våningen, då Fritz kommer rusande mot mig med ett så förtärligt utseende, att jag trodde både du och barn plötsligt lemnat denna jord. Hans ord till mig voro: "Älskade moster! Vi äro förlorade! Jag kan ej stanna qvar, jag har ej mod att se min Anna lida, utan lemnar redan i afton denna ort och reser till ett annat land. När jag kommer tillbaka vet jag ej, men icke förr, än jag åter kan öppna en fridens och kärlekens boning för min stackars olyckliga hustru och vårt lilla

barn, dessa mina käraste på jorden, som nu för mitt lättsinniga handlingssätt skola behöfva lida. Men jag återkommer, det känner jag på mig. Min förtröstan på den, som leder allas våra öden skall i förening med min fasta, fria vilja hjälpa mig till målet. Och nu moster! var en mor för de mina. Gud välsigne eder alla! Helsa Anna! Bed henne förlåta och hoppas! Skiljde oss än tusen mil, lefver jag blott för min maka och mitt barn.“

Då han sade detta, såg jag huru hans tårar runno. Stackars Fritz, han var för svag att stå mot sorgen. Jag lofvade att uppfylla alla hans önsknigar så mycket jag kunde. Jag bad honom öfvergifva tanken att lemna dig. Men förgäfves. Han bad mig gå att trösta dig, och innan jag hann yttra något vidare, var han försvunnen.

Jag stälde nu mina steg upp till dig. I trappan mötte jag ett par herrar. Jag förstod, att de hade reda på hvad som här försiggick, och på min fråga om orsaken svarades, att Fritz, som med sin namnteckning förhjelpt en handlande Zech till erhållande af en större penningesumma, nu, i anseende till reversens förfallande, måste betala hela beloppet. Vidare yttrades, att Zech befunnits vara en bedragare och på den grund blifvit arresterad.

Efter åhörande af dessa sorgliga nyheter gick jag utan vidare betänkande in till dig, ej vetande hur jag skulle kunna uppmuntra till tröst. Men jag behöfde icke länge fundera deröfver, ty vid det jag öppnade dörren till ditt rum, fann jag dig liggande afsvimmad på golfvet, samt barnet sofvande i vaggan. Jag skickade genast efter folk, och fick dig och barnet hitförda. Och nu Anna skola vi göra det så trefligt vi, trots den

svåra pröfningen, kunna. Vi skola besinna att ett godt och ädelt hjerta var orsaken till olyckan och att det goda ändock till slut skall segra. Min fullkomliga tro är den, att Fritz snart återkommer, för att aldrig mer skiljas från sin kära familj. Ja, Anna! Vi måste hafva vår förtröstan på Gud, och låtom oss bedja för Fritz' väl! Då Gud är med, är ingen nöd och Fritz med sin ädla och fria ande skall nog yeta att kämpa för en ärofull seger; den fria anden, kära Anna, skapar starka viljor. Hade denna olycka inträffat uti ett friare land, der en menniska, hur än hennes lif pröfvas af tidens stormar, likväl erkännes för menniska, då, kära Anna, hade Fritz aldrig lemnat hemmet, men under nu rådande omständigheter och härvarande uppfattning af mennisko-värdet skulle han hafva känt sig dubbelt olycklig.

I dag är du rik, du är eftersökt, dina fel prisas som förtjenster — din vandel är dygdens och skulle du under ett sådant lif råka att dö, då hemtas din odödliga själ af tjenande englar och den högsta salighet blir lönen för allt godt du i lifvet uträttat. Men — vänder sig lyckan — så att du från rikedom med ens kastas uti fattigdomens armar, då, kära Anna, skall du förundra dig öfver de trofasta vännernas hastiga förändring. Vänskapen är som genom ett trollslag bortblåst, och i dess ställe visas dig ett förnämt medlidande, som mera liknar förakt. Menniska får du icke vara längre. Skall du kunna lefva och skydda dina barn för hunger och köld, då måste du frångå den fria andens bestämmelse, då måste du krypa, hyckla, ja mången gång låta en lögn halka öfver dina läppar — allt för att kunna lefva och detta midt uti ringen af den kristliga barmhertigheten — bland bröder och systrar

i Kristo! Så tolkas den lära den stora Mästaren predikade, rakt i strid mot hans egen vandel och handlingar. Af Kristi lära hafva de gjort sig en bekvämlighetsreligion — ett skydd för de rika och en piska för fattigdomen. Så företer sig lifvet, kära Anna, därför få vi ej dömma Fritz orättvist för det han icke hade mod att stanna.“

Så talade den gamla — och Anna, hon fälde sakens tårar. Hennes Fritz, hennes allt, irrade omkring utan henne. Hon skulle här hos den goda mostern njuta allt godt, då kanske han saknade det nödvändigaste.

Sådan var hennes tankegång och den inverkade äfven svårt på hennes förut så glada lynne.

Tiden fortgick emellertid. Hvarje dag väntades någon underrättelse från Fritz, men förgäfvades. Lilla Elin, deras dotter, tillväxte dag från dag. Hon var helt och hållet sin faders afbild. Alla som kände Hüloff, sade så fort de fingo se flickan: Detta måste vara Hüloffs dotter.

Anna blef med hvarje dag allt sorgsnare. Inga underrättelser kommo från hennes make, och det var nu fyra år sedan han lemnade hemmet.

Både mostern och Anna hade uppgifvit hoppet om Fritz återkommande, men den gamla upphörde likväl ej att trösta. "Hoppas Anna!" sade hon, "jag är viss om att ni ännu en gång få omfamna hvarandra."

Stackars Anna, hon hade så länge hoppats, fast förgäfvades, att hon nu tviflade, och i detta hus så rikt på kärlek var dock brist på glädje.

Lilla Elin, som, allt ifrån den tid barnet börjar fatta och förstå, dagligen hörde nämnas om sin pappa

och att han väntades, yttrade en dag helt oförmodadt: "Kommer pappa snart, mamma?"

Denna så enkla och naturliga fråga blef orsaken till en för Anna ny och hoppgivande tankegång.

Det stundade åter till julen. Då Anna så oförmodadt hörde barnet framställa frågan: "Kommer pappa snart?" påminde hon sig hela det förflutna och utbrast i en konvulsivisk gråt, hvilken, då den lugnat sig, så medtagit hennes krafter att hon måste söka hvila, bedjande till Gud om tröst och kraft att kunna kämpa mot sorgen. Under det hon så låg och halfslumrade, tyckte hon sig höra en röst säga: "Till julen Anna! kommer den du väntar". Hon spratt till, vaknade upp, och från den stunden blef hennes lynne gladt. Hon trodde att rösten hon hört var ett svar på hennes hjertas bön.

Hon berättade för mostern denna händelse, och gumman, som icke ville taga henne ur hennes villfarelse, svarade:

"Jag har alltid trott att Fritz skulle återkomma." Ja! den älskliga gumman gjorde allt för att stärka Anna uti sin tro. Det gjorde henne så godt att se sin stackars Anna med ett leende på läpparna, att hon ej hade hjerta att motsäga henne.

Hennes tankar voro alltid, att Gud styrer allt till det bästa.

Emellertid blef det nu ett helt annat lif i detta sedan fyra år tillbaka så sorgsna hem. Anna trodde så säkert att hennes make skulle komma hem att hon väntade honom hvarje minut.

Endast fyra dagar återstodo till julaftonen. Klockan var två. Middagen var inburen, och den lilla familjen

skulle just sätta sig till bords, då någon hördes springa uppför trappan, och innan de visste ordet af, öppnades dörren och med ett: "Anna! Fritz!" omfamnade man och hustru hvarandra.

Slutligen såg sig Hülloff omkring och fick se den ålderstigna sittande i ett hörn af rummet med lilla Elin i sitt knä. Med Anna vid sin sida nalkades han mostern, omfamnade henne samt tryckte en kyss på hennes panna. Men alla hans sonliga ömhetsbetygelser kunde icke förändra hennes stumma hållning. Stora tårar runno utför hennes kinder. Fritz' hastiga och af henne icke väntade uppträdande gjorde på den gamla ett så djupt intryck att hon blef liksom förlamad. Slutligen kom hon åter till sans och nu voro hennes första ord: "Gud vare lof för denna sanna glädje! Din hustru har troget kämpat för denna efterlängtrade stund. De qual hon utstått, känner endast Gud, men jag ser nu att hon blifvit rikligen belönad. Det är den rena kärlekens och fria andens segerfest ni nu firen. Er ståndaktighet har troget lotsat eder genom pröfningens bränningar — och åter förenat eder i kärlekens blomsterströdda lustgård, från hvilken ni så hastigt genom en väns falskhet borttrycktes — — — men se här, Fritz, har du en skatt som din hustru troget vårdat under din bortovaro. Gå, Elin, och gif din pappa en välkomstkys. Hvad tycker du om henne? Är hon icke sin pappas afbild?"

Frits var ej sen till att lyfta älsklingen upp i sina armar, och tryckande barnet till sitt glädjefulla fadershjerter, sade han: "Du tänker visst, min kära Elin, att din pappa varit stygg, som varit så länge borta från dig och mamma, men ser du om jag hade kommit förr,

så hade jag ej haft något med mig hvarken åt dig, mamma eller moster. Nu återigen har jag mycket smått och godt med mig, som du skall få till julklapp.“

Nu blef Elin förtjust, ville bara sitta i knäet och pratade så länge om julklappar att hon slutligen somnade.

Den gamla, som anade att de unga ej skulle hafva något emot att blifva allena, gick in till sig. Och nu för första gången på öfver fyra års tid voro Fritz och Anna återförenade. De kunde, af idel glädje, ej få fram ett ord; de endast blickade in i hvarandras ögon och läste der sina själars harmonierade tankar.

Slutligen sade Anna: “Nu, älskade Fritz! skall du hämta krafter och sedan för din Anna berätta om den kamp du utstått sedan du reste.“

“Ja det skall bli skönt att få hvila ut. Du skall veta att jag på tre dygn icke fått en blund i mina ögon.“

“Ack, Anna, hvad jag nu är lugn sedan jag åter är hos dig; den oro som förut hemsökte mig, är nu försvunnen. Lugnet har i dess ställe funnit vägen till mitt hjerta. Så nu, älskade maka, skall det blifva en skön njutning att med friden i mitt hjerta få somna in och drömma om vår återstående, som jag hoppas, lyckliga lefnad. I morgon Anna, skola vi förtälja om hvarandras öden under vår långa skilsmessa.“ . . .

Följande morgon, sedan frukosten var förbi, yttrade Fritz: “Jag förstår, mina älskade vänner, att ni längtar höra huru jag tillbringat denna långa tid som vi varit åtskilda. Jag vill nu äfven med största nöje tillfredsställa eder billiga önskan.

Kom hit, Elin, och sitt hos pappa; du förstår

naturligtvis icke något af detta lifvets strider ännu; men med dig i mitt knä skall jag känna mig lycklig att hafva genomgått profvet. Och, nu mina vänner, vill jag börja:

Ni minnens den olyckliga julafton, då vår lycka blef så hastigt sköflad, orsaken dertill är eder äfven bekant. Min sorg blef vid detta slag så förtviflad att jag var nära att mista förståndet, och i denna min förvirring uppstod tanken att lemna hemmet. Jag hade ej krafter att bära detta förfärliga slag. Ja, jag saknade mod att se dig, min lilla hustru, och vårt barn lida nöd. Jag gick in till dig och flickan, tryckte en kyss på eder båda och likt en vansinnig rusade jag ut och ämnade mig just till moster, då vi så oförmodadt möttes. Hvad som då försiggick, känna ni äfven.

Sedan jag skiljts vid moster, ilade jag ner till hamnen, der till min glädje en ångbåt inom en half timme skulle afgå direkt till Boston. Fartygets befälhafvare, kapten Schül, var en vän till mig och för honom öppnade jag mitt hjerta. Han beklagade på det högsta den olycka som drabbat mitt hus; men beklagade han så tröstade han äfven och det i så hög grad att mitt mod och hopp växte. Jag fick naturligtvis följa med och den hederliga Schül lofvade göra allt för mig, då vi väl kommit till Boston. "Jag är", sade han, "personligen bekant derstädes med flera framstående personer, så att det skall ej blifva svårt för dig att få en anställning, isynnerhet som du talar engelska språket så väl. Och hvad de dina beträffar, skall jag nog gifva dig underrättelse från dem utan att de skola märka något." Allt detta gladdde mig

mycket, men min sorg och saknad var dock djup och smärtsam.

Förande detta dagliga samtal under hela resan, anlände vi slutligen till bestämmelseorten. Redan dagen derpå följde jag kapten Schül i land, hvarvid han visade många för mig främmande och ovanliga sevärheter. Jag kände hans goda afsigter, och ville ej genom en motsägelse såra hans ädla hjerta.

Efter att hafva vandrat omkring i ungefär tvenne timmar styrde vi kosan till en mr Weby, egare af den ena af Bostons stora tändstiksfabriker.

Genast vid vårt inträde varnade oss mr Weby och skyndade att välkomna kapten Schül, hvarvid jag strax märkte, att de voro goda vänner, hvarom jag äfven under samtalets gång blef ytterligare förvissad.

Jag blef presenterad och efter ett kort samtal räckte mig mr Weby sin hand med dessa ord: "Af Kapten Schül har jag hört, att ni önskar en anställning här i Boston. Skulle ni önska stanna hos mig, så var hjertligt välkommen."

Jag antog med glädje det mig gjorda anbudet och började redan följande dag min verksamhet. Ni kan tycka det var underligt handladt af mig att icke genast underrätta eder om min ställning; men, mina kära, jag fruktade att då icke kunna uthålla i min föresats. Du, min älskade Anna, skulle genast hafva skrivet till mig, och jag hade vid blotta åsynen af ett bref från dig genast återvändt till hemlandet, utan att hafva uppnått mitt mål; äfven mina älskade, var jag ju icke säker, huruvida min plats kom att blifva varaktig eller ej. Se der skälen för min envisa och plågsamma tystnad.

Likväl fick jag, enligt löfte af vännen Schül, för hvarje resa noga uppgift om eder ställning.

Många gånger var jag på väg att meddela eder allt. Det plågade mig att ni skulle lefva i en sådan ovisshet om den ni alla så högt älskade, men jag ville dröja ännu en tid och se huru det skulle lyckas för mig — och på detta sätt fortgick nära fyra år.

Mr Weby, en till åren kommen man, fattade ett faderligt tycke för mig. Gammal ungarl, som han var, och dertill alldeles utan släktingar, blef jag honom, som han sjelf yttrade, kärare dag från dag, och, kallande mig sin kära son, sade han, att jag skulle efter hans död erhålla allt det han lemnade efter sig. Jag trodde i början icke mycket derpå, men huru förvånad blef jag ej då jag en afton för några månader sedan blef uppkallad till honom och efter att hafva tagit plats bredvid honom i soffan hörde honom säga följande:

“Min kära Hüloff, ni har flera gånger hört mig nämna eder för min arfvinge; jag vill nu ytterligare tala derom och dertill styrka detta mitt beslut.

“Ni bör ej så synnerligen förundra eder öfver denna min handling. Eftersom jag icke eger någon lefvande varelse af mitt eget blod, som på minsta vis kan göra anspråk på min förmögenhet, måste denna ovilkörligen falla i främmande händer.

“Sedan ni kom hit har jag ofta tänkt öfver denna sak, och redan från första dagen af vår sammanvaro har ni varit föremål för denna min tanke. Edert uppförande, försakandet af eder älskade familj, och slutligen detta sjelftagna lidande ni för en, väl oförstån-

dig, men likaväl hjertlig handling ålagt eder, har på det uppriktigaste fästat mig vid er.

“Jag kom på den tanken, att jag skulle kunna göra en hel familj lycklig och dess välsignelse skulle blifva mig en njutning, ett godt minne från detta lifvet. Jag känner mig svag, min lefnad kan ej blifva lång; och för att ej blifva förekommen af döden, har jag lagligen låtit uppsätta mitt testamente, deri ni, min käre vän, förklaras för min arvinge. Jag vet med mig sjelf att jag handlat rätt, och må ni min son och eder älskade, för mig okända maka vid minnet af den gamle Weby, som nu snart träder ur verlden, tänka att allt godt som synes oss gifvet af menniskohand, likväl är kommet ur den gode Gudens skattkammare. Allt godt är hans vilja, och således äfven hans verk; och nu god natt min son, jag vet hvad du vill säga, men jag är trött, så att dermed vänta vi till morgondagen. Jag känner mig ovanligt tung denna afton.”

Ack, mina vänner, mitt hjerta var så uppfylldt af kärlek och tacksamhet till denne min andra far, att ord fattades mig. Jag nalkades min välgörare, omfamnade honom, samt bad om hans välsignelse, hvarefter jag aflägsnade mig för att i min ensamhet tacka Gud för allt det goda, som återigen blifvit mig förunnadt.

Följande morgon gick jag efter vanligheten att för mr Weby läsa den ankommande posten, hvilket för honom utgjorde ett kärt nöje, “en gammal ungarls vana”, som han ofta sade. —

Tänk eder min förskräckelse! då jag inkom i rummet fann jag i sängen blott hans lik. Tillkallad läkare förklarade ett slaganfall vara den hastiga dödsorsaken.

Lika tacksam jag var för hans stora välgerning, lika djupt sörjde och sörjer jag honom ännu.

Jag stängde genast fabriken, och 14 dagar efter denna sorgliga händelse hade jag gjort mig klar från alla små affärer, och öfverlätit det hufvudsakliga på en dervarande bankfirma; dock torde ännu ett år åtgå innan det hela blir afslutadt. Emellertid är jag nu egare af omkring 50,000 dollars som jag i förening med eder, älskade vänner, skall söka förvalta på ett så välsignelsebringande sätt som möjligt och värdigt den ädla gifvarens minne. Jag har sjelf blifvit hjälpt och det skall hädanefter blifva mig en dubbel glädje att kunna hjälpa andra.

Härmed är min berättelse slut, och nu mina älskade vänner skola vi åter blifva lyckliga och göra oss och andra en glad och rolig jul. Ja hvem af oss skulle icke vilja göra andra godt! Huru skulle jag kunna glädjas då min granne lider! Ja, så måste vi tänka och strax skynda åstad och bidra med hvad vi kunna; ty det är skönare att gifva än taga, och detta har vår goda moster här bevisat. Huru ädelt och kärleksfullt har ej moster uppfyllt en moders ömmande omsorger mot min Anna och vårt barn! Det är en handling som få skulle hafva åtagit sig. Derfor, ädlaste bland qvinnor, är min och Annas bön, som vi hoppas icke blir afslagen, att moster under sin återstående lefnad ville bereda oss den sanna glädjen och blifver en kär medlem af vår familj; intet skall af oss åsidosättas som kan förljufva vår ädla väns dagar som, vi hoppas, äro långt ifrån sitt slut.“

“Tack, mina vänner, jag emottager gerna och med glädje edert anbud. Enligt naturens lagar kan jag

icke hafva så långt igen, det skall därför kännas skönt att få hvila ut och sluta i skötet af så kärleksfulla barn, som ni. Ja, jag anser er för mina barn — och har alltid älskat eder, och hvilka hafva väl gjort sig mera förtjenta af människors kärlek och aktning än ni, mina unga vänner. Ja, mina barn, jag tror vår gemensamma bön vara den, att den lycka som nu vederfarits oss, äfven måtte tillfalla alla jordens barn!“ — “Amen!“ sade Anna, och läggande sina armar kring sin makes hals, hviskade hon honom några ord i örat, hvarefter Anna skickade bort tjenstflickan med ett bref, och en halftimme derefter trädde genom dörren en djupt sorgklädd qvinna, som så fort hon fått ögonen fästade på Anna, gråtande kastade sig i hennes armar och med en af snyftningar qväfd röst framstammade: “Kan ni förlåta? Brottet var stort, men straffet större!“

“Amalia Zech!“ utropade Fritz, och en dödlig blekhet öfverfor honom. “Ja, Fritz“, sade Anna, “det är Amalia. Arma qvinna, hon har djupt lidit. Zech var skyldig till bedrägeri och förfalskning, och blef dömd till 3 års straffarbete; för ett halft år sedan slutade han sin sorgliga tillvaro inom fängelsets murar. Hans sista bön var om förlåtelse — och han är ju förlåten, icke sannt?“

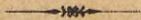
“Förlåtelse är hvad jag sjelf behöfver, hvarför skulle då icke jag förlåta. Du, min kära Amalia, har dyrt fått umgälla de korta sällhetsdagar du i början af ditt äktenskap fick upplefva. Men min vän, låt nu sorgerna fara — glöm det förflutna — vi hafva blifvit välbergade, hvad är då naturligare än att vi dela med en vän.

“När slutet är godt är allting godt“, inföll mo-

stern. En sann tro på Gud föder en fri vilja — och lär oss att vi äro menniskor samt att vi måste handla som sådana, ty hvar och en är vår broder och den svage skall ej, såsom vanliga förhållandet är, vara den starkes slaf. — Så har ej Gud befallt, fast menniskan i detta som så mycket annat, handlar i rak strid mot hvad pligten ovilkorligen bjuder henne, nemligen: att älska Gud öfver allt, och nästan som sig sjelf. När detta blir verklighet på jorden, då först blifva menniskorna hvad de böra vara.

Den största och äldaste julklapp äro oss alla här församlade gifven: makan har funnit maken — vänner ha funnit vänner — och friden har funnit våra hjertan. Hvad hindrar oss nu att fira en glad och rolig jul? — Detta tillönska vi äfven alla, alla medborgare och medborgarinnor, gamla och unga, stora och små, rika och fattiga — alla tillönskas en fridfull jul!

Fritz, Anna, mostern och Amalia Zech flyttade tillsammans och lefde många år förenade ett lyckligt och harmonierande lif. De unga makarne öfverlefde både mostern och Amalia Zech. De sörjde djupt de bortgångna; dock fick ej sorgen hindra deras verksamhet såsom ädla menniskovänner. Deras äktenskap välsignades med fyra barn — alla uppfostrade uti sina föräldrars fria anda, och blefvo de äfven alla sina föräldrars glädje och tillvunno sig i hög grad sina medmenniskors aktning och tillgifvenhet.

1001847579

